

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Ticu Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

BARANOVSKI Mihail XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.12.2018 – 08.08.2019;

Instanța de apel: 04.09.2019 – 20.11.2019;

Instanța de recurs: 03.02.2020 – 25.03.2020.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Central, din 08 august 2019, Baranovschi Mihail a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni.

În temeiul art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe la pedeapsa numită s-a adăugat integral pedeapsa complementară numită prin sentința Judecătoriei Strășeni din 22.09.2017, numindu-i pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, inculpatul în seara zilei de 16 martie 2018, aproximativ la ora 19:05, fiind privat, prin sentința Judecătoriei Strășeni din data de 22.09.2017, de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, a fost stopat de către colaboratorii Inspectoratului Național de Patrulare în timp ce se deplasa la volanul automobilului de model „Renault Master” cu XXXXX ce-i aparține, în s. Căpriană r-nul Strășeni. Tot atunci

inspectorul poliției rutiere, având bănuieli că conducătorul se află în stare de ebrietate, a solicitat ca Baranovschi Mihail să fie supus testării alcooscopice, însă acesta apăsând pe accelerație brusc, s-a deplasat într-o direcție necunoscută, eschivându-se astfel de la testarea alcooscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către avocații Cuptova Natalia cu apel suplimentar și Ticu Ion în interesele inculpatului, prin care au solicitat casarea sentinței Judecătoriei Chișinău.

3.1 Avocatul Cuptova Natalia, în motivarea apelului a invocat dezacordul cu soluția instanței de fond, considerând că în privința inculpatului putea fi aplicată și o pedeapsă neprivativă de libertate, indicând asupra caracterizării pozitive a personalității acestuia din partea consătenilor și asupra faptului că are la întreținere 3 copii minori și că este unicul întreținător.

Totodată, apelanta a invocat critici și împotriva declarațiilor martorilor Zlîdnea Mihail și Matei Ilie, care, în opinia sa, conțin divergențe, iar cu privire la proba ce se referă la procesul - verbal de examinare a obiectului ce constituie descifrările convorbirilor telefonice ridicate de la SA „Orange” – f.d.107, consideră la fel, că urmează de apreciat critic, deoarece concluzia ofițerului nu este confirmată de vreun specialist în domeniu sau de rezultatul efectuării vreunei expertize. În aceeași ordine de idei, avocatul indică în susținerea dezacordului cu soluția primei instanțe că ar apărea dubii și asupra veridicității și existenței filmării automobilului cu n/î ST AT 236, efectuate între orele 19:00 – 19:15, menționând în acest sens, că din aceasta nu este clar numărul de înmatriculare, modelul și nici culoarea automobilului, cu atât mai mult că acestea vin în contradicție cu descifrările telefonice care indică, că telefonul ce era la Baranovschi Mihail era în mișcare începând cu orele 19.00 și până la 19.15, respectiv consideră că aceste două probe se exclud reciproc, deoarece conțin date contradictorii. Din procesul- verbal de constatare a faptului refuzului conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoptică din 16.03.2018, (f.d.9), nu este fixată ora când s-a început și când s-a finisat constatarea refuzului lui Baranovschi Mihail de a fi testat, astfel, solicită declararea nulă a acestor probe și excluderea lor din probatoriul acuzării.

3.2 Avocatul Ticu Ion a invocat dezacordul cu soluția primei instanțe, indicând că instanța de judecată a pus la baza sentinței doar probele prezentate de către acuzarea de stat, iar probele prezentate de către partea apărării instanța de judecată le-a apreciat critic. Sub acest aspect, apelantul a menționat că este neîntemeiată argumentarea instanței de fond care a dat preferință declarațiilor martorilor Zlîndea Mihail și Matvei Ilie și nu declarațiilor martorilor apărării, or primii sunt colaboratori de poliție și sunt colegi, care de fapt, în opinia apărării, sunt interesați întru condamnarea lui Baranovschi Mihail, or anterior inculpatul l-a denunțat pe Matvei

Ilie organelor de drept pentru că acesta ar fi estorcat de la el mijloace bănești, însă, întru verificarea acestor fapte nu a fost interesat nimeni.

Apelantul invocă critici împotriva sentinței primei instanțe și în partea stabilirii pedepsei, menționând în acest sens că infracțiunea săvârșită de către inculpat este una din categoria celor ușoare și conține un grad de pericol social foarte mic. La fel, apărarea nu este de acord nici cu concluzia primei instanțe precum că altă pedeapsă în afară de închisoarea nu va contribui la reeducarea inculpatului dat fiind faptul, că anterior i-a fost aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, iar concluzii Baranovschi Mihail nu și-a făcut, menționând în acest sens că inculpatul se apropie de 50 de ani și cu siguranță este o persoană care poate face concluzii necesare din acțiunile sale, or o persoană ce se apropie de vârsta de 50 de ani are deja o anumită experiență de viață, are o familie, are trei copii care urmează să le asigure un viitor, are cu totul alte griji, iar această ”reeducare” care i-o oferă instanța de judecată cu siguranță nu va avea vreun efect pozitiv asupra lui Baranovschi Mihail.

De asemenea, apelantul invocă critici și împotriva concluziei instanței de fond privind aplicarea și menținerea până la definitivarea sentinței în privința inculpatului, a măsurii preventive sub formă de arest, considerând că aceasta este contrară prevederilor constituționale și a legislației procesual penale, or o astfel de măsură preventivă urmează să fie aplicată pe un termen de 30 de zile cu eventuala prelungire a acestui termen ulterior. Un demers în acest sens nu a fost înaintat de partea acuzării și nici nu a fost eliberat vreun mandat de arest pe numele inculpatului, în acest sens solicitând casarea sentinței din 08.08.2019, cu anularea imediată a măsurii preventive sub formă de arest aplicată în privința lui Baranovschi Mihail, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță prin care inculpatul să fie achitat.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2019, apelurile avocaților inculpatului au fost respinse ca nefondate. Sentința s-a menținut fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a conchis corect că acțiunile inculpatului se încadrează în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a respins ca irelevante alegațiile inculpatului care invocă neclaritate la ridicarea și anexarea CD-lui cu înregistrarea video, cercetate în prezenta cauză, or însăși inculpatul a indicat la actele procesuale (f.d. 27-30) prin care s-a efectuat ridicarea și anexarea CD-lui cu înregistrarea video.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a remarcat că procesele verbale prin care au fost consemnate acțiunile procesuale ale organului de urmărire penală la care se face referire, nu au fost contestate în ordinea art. 251 Cod de procedură penală,

inclusiv nulitatea acestora nu a fost invocată la etapa terminării urmăririi penale, la prezentarea materialelor pentru cunoștință și nici în cadrul cercetării judecătorești în primă instanță.

În contextul celor relevate, instanța de apel a apreciat ca fiind neplauzibilă poziția apărării care invocă, că inculpatul nu a comis infracțiunea și reține ca fiind întemeiată concluzia instanței de fond care, relevă că acțiunile intenționate ale inculpatului comise în circumstanțele constatate, întrunesc semnele constitutive ale componentei de infracțiune și acțiunile acestuia corect au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) din Cod.

Astfel, instanța de apel a apreciat neîntemeiate argumentele inculpatului Baranovschi Mihail cât și cele ale avocatului Ticu Ion prin care în esență invocă, că inculpatul este urmărit penal în prezenta cauză având la bază acțiuni de răzbunare din partea colaboratorilor de poliție, or în acest sens prima instanță întemeiat a concluzionat, că martorul Matvei Ilie a indicat cu lux de amănunte la evenimentele desfășurate, declarațiile căruia coroborează cu probele cercetate mai sus, și anume declarațiile martorului Zlîdnea Mihail, care la fel a indicat la inculpatul ca la persoana care ar fi comis infracțiunea în cauză, inclusiv că evenimentele date, în parte, s-a confirmat prin declarațiile martorilor apărării, care au indicat că la data de 16.03.2018, agenții de circulație se aflau în s. Căpriană r-nul Strășeni în exercițiul funcțiunii, la fel au observat mijlocul de transport implicat în cauză în momentul deplasării lui, prin urmare aceste probe sunt veridice, acestea nefiind contestate de participanții din procesul penal.

Ca urmare s-a respins ca neîntemeiate alegațiile inculpatului cât și ale apărătorilor acestuia, precum că Baranovschi Mihail în acea zi nu ar fi condus mijlocul de transport de model „Renault Master” cu XXXXX și că nu s-ar fi întâlnit cu colaboratorii poliției, or la materialele cauzei nu se atestă careva probe care ar confirma alibiul inculpatului din ziua comiterii infracțiunii. Or, declarațiile martorilor apărării Baranovschi Valeriu, Scutari Petru, Sîrbu Vasile, corect au fost apreciate critic de către instanța de fond, ca fiind date cu scop de a-i ușura situația inculpatului pentru a-i crea condiții de eschivare de la răspundere și pedeapsă penală, or prin acestea nu se confirmă declarațiile inculpatului, mai mult ca atât acestea conțin inconsecvențe, declarând pe de o parte, că la volanul automobilului se afla fratele inculpatului– audiat în calitate de martor în prezenta cauză, iar pe de altă parte, din declarațiile acestuia se atestă că la 16.03.2018 nu a fost stopat de colaboratori de poliție.

În speță s-a reținut că declarațiile inculpatului nu se confirmă prin nici o probă cercetată și analizată la caz, inclusiv nici prin cele prezentate de apărare, or chiar și afirmațiile acestuia precum că din ospetie de la fratele său Baranovschi Andrei, împreună cu soția s-au deplasat pe jos până acasă, pe când martorul Baranovschi

Valeriu (fratele inculpatului) a declarat că dânsul i-a condus acasă cu automobilul, după care și-a continuat deplasarea spre mun. Strășeni.

În contextul dat, instanța de apel a respins ca nefondate și fără suport probator alegațiile avocatului Ticu Ion precum că este neîntemeiată argumentarea instanței de fond care a dat preferință declarațiilor martorilor Zlîndea Mihail și Matvei Ilie și nu declarațiilor martorilor apărării, or instanța de fond, a judecat cauza penală conform legii și propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară, ceea ce este în corelație cu prevederile alin. (2) al art. 26 Cod de procedură penală.

Reieșind din totalitatea circumstanțelor stabilite, ținând cont de scopul pedepsei penale îndreptate spre restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului cât și a altor persoane, contrar alegațiilor avocaților Cuptova Natalia și Ticu Ion, instanța de apel a conchis că instanța de fond corect a considerat că inculpatul urmează a fi condamnat pe art. 264¹ alin. (4) Cod Penal, prin stabilirea unei pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, iar prin aplicarea prevederilor art. 85 din Codul penal, pentru cumul de sentințe la pedeapsa numită adăugându-i integral pedeapsa complimentară numindu-i pedeapsa definitivă sub formă de 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Ticu Ion în interesele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6, 8, 12 Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea în această parte a unei noi decizii prin care inculpatului să-i fie achitat.

În motivare recurentul a indicat că:

- procedura de verificare a declarațiilor și probelor materiale examinate în prima instanță, în cadrul instanței de apel nu s-a petrecut și nu a fost citită nici o probă examinată în prima instanță;

- instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor indicate în apelul avocatului Ticu Ion;

- apărarea a prezentat ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale emise de Procuratura r-nul Strășeni din 2017 în privința lui Zlîndea Mihail și Matvei Ilie, dar instanța de apel nu a cercetat-o și nu s-a expus asupra ei în decizie;

- nu s-a expus instanța asupra aplicarea măsurii preventive.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului avocatului, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal

concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal, lecturând textul recursului, reține că de către recurent s-a invocat ca temei de casare pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care are aliniate și subpuncte, ce concret stabilesc temeiurile pentru declararea recursului. Recurentul în recursul declarat în partea dispozitivă a indicat alin. (1) pct. 6 al articolului menționat, normă de drept ce prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Astfel, acest punct conține 5 temeiuri care pot fi invocate în recurs, însă recurentul nu a concretizat care din aceste temeiuri le pune la baza cererii de recurs înaintat și prin ce se confirmă aceste temeiuri, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a temeiului din cele 5 menționate este inadmisibilă, prin urmare prevederile art. 427 alin. 1 pct. 6) Cod de procedură penală, a fost invocat de recurentă declarativ, nespecificând care eroare prevăzută la pct. 6) al articolului menționat în opinia lui a fost comisă de către instanța de apel.

Totodată, Colegiul remarcă că, din textul recursului declarat rezultă de fapt dezacordul cu aprecierea probelor care în opinia recurentului denotă nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate. La acest capitol, se reține că, eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroare gravă de fapt nu reprezintă o altă apreciere a probelor și, de fapt, ea trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt. Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că inculpatul nu se consideră vinovat de comiterea infracțiunilor imputate, Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

La acest capitol se remarcă că, sub aspectul situației de “neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Colegiul penal constată că, prima instanță, conform prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, martorii, a cercetat actele cauzei, apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, pe deplin a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de instanța de fond, expusă mai sus, deoarece argumentele apărării nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată desfășurat și minuțios în textul deciziei invocate în pct. 5 al prezentei decizii, probe care sunt pertinente, concludente, coroborează între ele și nu trezesc temei de îndoială.

Astfel, în speță, s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunilor imputate lui Baranovschi Mihail, iar instanțele de fond și apel s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt, și au motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Nu pot fi reținute nici argumentele recursului, precum că concluziile instanțelor judecătorești privind vinovăția inculpatului sunt neîntemeiate, deoarece probele administrate demonstrează că el a săvârșit infracțiunea incriminată.

Ajungând la această concluzie, Colegiul penal susține poziția instanțelor de fond și de apel referitor la faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunile prevăzute de art. 264¹ alin (4) Cod penal și confirmată prin declarațiile martorilor audiați în prima instanță- Zlîdnea Mihail (vol-I, f.d. 1), Matvei Ilie (vol-I, f.d. 10), Scutari Petru (vol-I, f.d. 178-179), Sîrbu Vasile (vol-I, f.d. 180-181) și Baranovschi Valeriu (vol-I, f.d. 182-183). Toate declarațiile martorilor apărării indicând că a cunoscut automobilul

inculpatului, dar nu sunt siguri dacă a fost prezent inculpatul sau fratele său, cum a declarat inculpatul. Fratele inculpatului Baranovschi Valeriu a recunoscut că are permis de a conduce automobilul acesta și în ziua dată l-a condus prin sat, ca urmare nu a fost stopat și nu avea motiv să se eschiveze, în același timp acesta evită să concretizeze alte detalii impari. Mai mult ca atât, reieșind din declarațiile martorilor citați și de fratele inculpatului devine lesne de înțeles, că martorii vorbesc despre inculpat.

Conform procesului verbal de ridicare din 30.03.2018 prin care a fost ridicat un CD-R cu imprimări video din 16.03.2018, prin care automobilul de model „Renault Master” cu n/î STAT 236 este urmărit de către automobilul colaboratorilor de poliție (vol-I, f.d. 28-30).

Alegațiile recurentului referitor la faptul că nu au fost verificate probele materiale și declarațiile și nu a fost citită nici o probă, Colegiul le respinge, deoarece potrivit procesului verbal din 20.11.2019, judecătorul a verificat dacă la proces părțile au alte probe noi sau dacă este necesar de cercetat suplimentar probele administrate la urmărirea penală și instanța de fond, drept răspuns nu au fost găsite motive. De menționat că la ședința de judecată din 20.11.2019 a fost prezent inculpați Baranovschi Mihail și avocatul Ticu Ion ce invocă nerespectarea procedurii penale (vol-II, f.d.16-17).

Colegiul atestă că potrivit probelor administrate la caz în acțiunile inculpatului este prezentă latura obiectivă, deoarece s-a constatat cu certitudine că Baranovschi Mihail a încălcat regulile de societate și a încercat să refuzat sau eschivarea de la testarea alcooscopică. În speță, este prezentă și latura subiectivă, care se caracterizează prin vinovăție sub forma intenție.

Prin urmare, afirmația recurentului precum că, inculpatul nu se consideră vinovat de cele întâmplate, invocând că atât la urmărirea penală și în cadrul ședințelor instanțelor de judecată nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat, este neîntemeiată și contravine materialelor cauzei, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lui în săvârșirea infracțiunilor imputate.

Mai mult ca atât, deși apelanții pe de o parte în apeluri considerau că vinovăția inculpatului nu a fost dovedită, ei admiteau că el a comis infracțiunea pentru care a fost condamnat, însă au contestat pedeapsa aplicată, considerând că putea să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a mai menționat că instanța de apel nu a cercetat și nu s-a expus în decizie asupra ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale emise de Procuratura r-nul Strășeni din 2017 în privința lui Zlîdnea Mihail și Matvei Ilie, în cadrul

procesului verbal din 20.11.2019 (vol-II, f.d. 14, 16-17) avocatul Ticu Ion a solicitat anexarea la cauza a ordonanței de refuz în privința celor doi ofițeri, dar la momentul când s-a început examinarea probelor și înscrisurilor din materialele cauzei, apărarea nu a indicat ordonanța dată, ca urmare instanța de judecată nu era obligată să se expună asupra acestuia, iar ordonanța de refuz din 18.10.2017 este argumentată și necontestată de către inculpat (vol-II, f.d. 8-10).

Din conținutul recursului, rezultă că recurentul a invocat ca eroare de drept și pct. 8) a alin. (1) din art. 427 Cod de procedură penală– *fapta imputată nu întrunește elementele infracțiunii*.

Verificând hotărârile judecătorești în sensul temeiului invocat, Colegiul penal conchide că, acest argument de asemenea nu este întemeiat, or instanțele inferioare corect au concluzionat despre vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, punând la bază probele administrate conform normelor de procedură penală și minuțios cercetate de instanțele judecătorești, iar la aplicarea pedepsei just s-a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, luând în considerație gradul pericolului social al infracțiunii comise, de circumstanțele atenuante și agravante ale cauzei, de faptul că a fost anterior judecat pentru săvârșirea infracțiunii pe art. 264¹ alin. (3) Cod penal, aplicând o pedeapsă echitabilă, în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal și aplicând art. 85 Cod penal a adăugat termenul neîndeplinit din sentința precedentă. Temeiuri de a pune la îndoială aceste concluzii nu sunt.

Instanța de apel și-a motivat soluția adoptată oferind răspuns la toate motivele invocate în apel, adoptând decizia care corespunde prevederilor art. 417 Cod de procedură penală, de aceea, temeiul pentru recurs și anume pct. 8) a alin. (1) din art. 427 Cod de procedură penală în cauza dată nu persistă, iar în opinia Colegiului penal, hotărârile judecătorești atacate sunt legale și întemeiate, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

În ce privește argumentul ce reprezintă temeiul prevăzut la pct. 12) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, Colegiul penal constată că analizând acest temei în raport cu motivele invocate, nici acesta nu și-a găsit confirmare, or, prin cercetarea probatoriului au fost dovedite elementele infracțiunii și faptul că inculpatul dar nu fratele acestuia a fost prezent ca șofer la momentul opririi de către colaboratorii de poliție.

Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul consideră că vinovăția inculpatului a fost dovedită, iar măsura de pedeapsă acestuia a fost stabilită cu respectarea prevederilor art. 61, 75, 85 Cod penal, ținându-se seama de gradul prejudiciabil al faptelor comise, de persoana celui vinovat și de toate circumstanțele cauzei, de faptul că care agravează ori atenuază răspunderea, fiindu-i numită o

pedeapsă în limita sancțiunii normelor penale în baza cărora a fost declarat vinovat, astfel temeiuri de a interveni în hotărârea judecătorească în această parte la fel nu s-a stabilit.

În urma celor expuse, Colegiul penal constată că, hotărârile recurate corespund tuturor prevederilor legii de procedură penală sunt legale și întemeiate, iar temeiurile de casare invocate de recurent nu persistă în cauză.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ticu Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe Baranovschi Mihail XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 mai 2020.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion